

og andre beder om det, men indtil videre har jeg bare noteret mig, at det ikke er det, de har fokuseret på; det har været nogle andre ting.

Hvis det stod til mig, skulle man også give betydelig mere til at understøtte en demokratisk opbygning i Burma, for historisk har vi set nogle steder, at når så store naturkatastrofer indtræffer, har befolkningen under autoritære regimer som i Burma gjort oprør og har fået mulighed for at gå i en mere demokratisk retning, og hvis Danmark på nogen mulig måde kan hjælpe det på vej, skal vi gøre det. Det er jeg meget åben over for.

Kl. 13:32

Formanden:

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. Jeppe Kofod.

Kl. 13:33

(Ordfører)

Jeppe Kofod (S):

Der skulle gå hele 17 dage efter cyklonen og en i øvrigt på mange måder tragisk gennemført folkeafstemning, før den brutale militærjunta i landet for alvor begyndte at indvillige i at modtage nødhjælp, og der er stadig væk, som vi hører fra regeringen, problemer. Selv om den nye åbning for nødhjælp er positivt nyt for de godt 2,4 millioner mennesker, der har brug for hjælp, heraf halvdelen akut, er det endnu et eksempel på militærjuntaens brutalitet. Vi har hørt, at det officielle dødstal er på godt 78.000 mennesker, men ingen kender det reelle tal, og nødhjælpsorganisationer frygter, at mere end 100.000 mennesker er omkommet.

Katastrofen i Burma er ikke kun naturens hægen i form af en cyklon, som man i øvrigt 5 dage inden havde fået varsel om. Det tragiske er ikke mindst militærstyret, der på linje med Nordkorea uden sammenligning er verdens mest brutale og menneskefjendske styre. Naturkatastrofen ufortalt er militærjuntaens overgreb på lokalbefolkningen grotesk og burde efter vores opfattelse kalde på langt mere handling internationalt, f.eks. i form af strammere sanktioner mod generalerne, pres på Indien og Kina og de andre ASEAN-lande for at få dem til at følge trop. Her kan man sige, at EU fører et alt for slapt sanktionsregime.

Det er også totalt uacceptabelt, at der er danske penge i selskaber, der opererer i Burma. Den franske udenrigsminister havde jo fuldstændig ret i, at verdenssamfundet om nødvendigt med hjælp fra militæret skulle sikre nødhjælp til be-

folkningen. Det er desværre udtryk for åbenlyst hykleri fra Frankrigs side, da det franske olieselskab Total tjener tykt på interesser i Burma, samtidig med at man leverer milliardindtægter til de forbrøderiske generaler.

Burma, eller Myanmar, har som bekendt reelt været et militærdiktatur i mere end 45 år. De egentlige magthavere burde være Aung San Suu Kyi og det i 1990 demokratisk valgte parlament, men også det ignorerede juntaens generaler. Vi kan i det mindste efterleve Aung San Suu Kyis opfordring til at skærpe sanktionerne mod generalerne. Derfor vil jeg opfordre til, at man, når tiden er passende, går ad den vej gennem EU.

Tilbage står dog en menneskelig katastrofe i Burma, hvor Danmark samlet og under forskellige former har ydet hjælp for godt 40 mio. kr. Det er godt, og vi skal efter vores opfattelse være parat til om nødvendigt at yde mere. Tilbage står også, at katastrofens ofre har førsteprioritet og skal sikres hjælp uden på forhånd at ekskludere nogen midler for at få hjælp frem. Verdenssamfundet har, som udenrigsministeren rigtigt nævnte, en folkeretlig forpligtelse til at beskytte Burmas befolkning, hvis juntaen svigter opgaven.

Burma er ikke kun et menneskeligt, men også et politisk nødlidende land. Derfor må den langsigtede løsning være at smide generalerne på porten. Derfor vil jeg opfordre til, at Danmark på linje med det, som Venstres ordfører nævnte, øger støtten til demokratibevægelserne, de etniske minoriteter og presset på generalerne for at frigive Aung San Suu Kyi efter 14 års husarrest, ligesom regeringen ikke bør forsømme nogen lejlighed til i alle internationale fora at kæmpe for strammere sanktioner over for Burma.

Kl. 13:36

Formanden:

Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 13:36

Frank Aaen (EL):

Jeg synes igen, at det var en tale, der var god og fornuftig og oven i købet nævnte behovet for strammere sanktioner over for styret i Burma. Så derfor dette lidt forunderlige spørgsmål: Når vi nu er enige om, at sanktioner er et vigtigt redskab, hvorfor er Socialdemokratiet så gået med til at fremsætte et forslag til vedtagelse, som lige præcis undlader at nævne ordet sanktioner? Havde det ikke været bedre, om Socialdemokratiet havde været med til at presse regeringen til at gå videre i forhold til sanktioner i EU-samar-